

הספד לאבא – אריה (אריק) מעיין ז"ל

אבא, עצוב לי מאוד וקשה להיפרד ממך, הכאב גדול מאוד.

קשה לי לעכל שלא אראה אותך יותר, שלא אחבק אותך יותר, רק בדמיוני.

איך אפשר לסכם +85 שנה בכמה מילים?

כמו אריה חזק נלחמת כל השנים למענך ולמען המשפחה,

נולדת עוד לפני הקמת המדינה כאן בקיבוץ אשדות, ונשאת במקום שכל כך אהבת.

ראית תמיד את הקיבוץ בצורה שיתופית, חברתית, תומכת. לא פחדת להשמיע את קולך, מחשבותיך ודעותיך ורצית את טובת החברים והתושבים. כתבותיך חקוקות בעלוני הקיבוץ.

היו בך תכונות אופי ושילוב נדיר של איש פשוט וצנוע, וגם איש חכם מיוחד ושונה בדעותיו מהאחרים, היה בך טוב לב, תמיד הארת פנים, והיה בך קסם.

דאגת לאמא במסירות נפש, עם אהבה גדולה והמון סבלנות, ואמא תמיד אמרה שבלעדיך לא היה לה טעם לחיות.

דאגת לי מאוד כל השנים שיהיה לי טוב ולא תמיד ידעת איך לעזור.

דאגת גם לאחרים למבוגרים בקיבוץ, לילדים, דאגת לכולם,

אני זוכר אותך מגיל צעיר קם מוקדם, לובש את בגדי העבודה, נועל נעליים, ונוסע עם האופניים לעבוד במוסך, וחוזר מאוחר.

אהבת לעזור לאחרים בכל מה שהיה אפשר, בתיקון טרקטורים, קלנועיות, אופניים, בקיטור ודוד המים החמים, בבית כשהיה צריך לתקן או לסדר משהו תמיד ידעת והצלחת.

אהבתי לבוא לבקר אותך לפגוש אותך להיות איתך, הייתה לך חשיבה מיוחדת ומסודרת ותמיד היית מאורגן טוב. אהבתי להיות איתך בכל מקום בכל רגע בשיחות, בהקשבה, ובנוכחות שלך.

שלשום בבית החולים כשביקשת שאחזיק את ידך, ראיתי כמה שכואב לך, ראיתי איך אתה נפרד מאיתנו משחרר ומפסיק לדאוג, לאחר לכתה של אמא התחלת לאבד עניין ורצון לחיות. נפרדת מאיתנו כמו אמא באותו בית החולים באותו החדר מול תחנת האחיות.

השתדלתי בכל מה שיכולתי לעזור לך להקל עליך, להיות איתך, שיהיה לך נחת.

עכשיו כבר לא יכאב לך יותר, לא תצטרך לדאוג, תצטרף לאמא, לליאור, להוריך ותהיו ביחד בגן העדן.

תמיד תישאר איתי ובליבי, תמיד אוהב אותך, בכל מקום שבו אהיה.

תנוח על משכבך בשלום

זוהר